

KOČEVSKI SLOVENEK

Izhaja vsakega 5., 15. in 25. dne v mesecu; če je na tak dan praznik, dan prej. — Pos. štev. 1.— dia.; letna naročnina 30 din., v zamejstvu 60 din. — Poštino-ček, rač. št. 17.785
Oglašni po ceniku. — Izdaja konz. lista, čigar predst. je Karel Škulj, župnik v Dol. vasi pri Ribnici. — Urednik Andrej Struna, Kočevje. — Tiska tiskarna I. Pavliček, Kočevje

Spoštujmo svoj materni jezik!

Že škof Slomšek nas opominja h globoki ljubezni do materinega jezika, te največje svetinje vsakega naroda. Zunanji znak in najvažnejši činitelj samobitnosti naroda je njegov jezik. Brez tega bi bil narod brez vsakega zunanjšega ugleda, bi bil mutast, skratka ne bi mogel obstojati kot narod na določnem ozemlju, ki tvori domovino naroda. Edino ljudstvo, ki ga ne veže skupnost jezika, so Judje in ravno v tem je glavni vzrok, da si kljub vsemu prizadevanju ne morejo vstvariti svoje stalne domovine v skupni narodni državi. Tiste, ki so izvršili največji zločin v svetovni zgodovini s tem, da so umorili Edinorojenega božjega sina, je Bog kaznoval z najstrašnejšo kaznijo na ta način, da jim je odvzel njihov narodni jezik.

Naša slovenska beseda je stara kakor slovenski rod. Kakor hitro je v desetem stoletju nastal naš slovenski jezik in se je izoblikoval v samostojni govor, ki se je bistveno ločil od drugih slovanskih jezikov, smo Slovenci postali samostojni narod. V nadaljnjih par stoletjih se je naš jezik razcepil v več narečij, ki so nastala na Koroškem, Gorenjskem, Dolenjskem, Notranjskem, Beli Krajini, Benečiji, Štajerskem in v Prekmurju. Tu so nastale velike dialektične skupine, katere so se zopet razcepile v posamezne krajevne govore tako, da danes približno 46 govorov slovenskega jezika. Majhen je slovenski narod, pa ima vendar tako pester razvoj v jeziku, kot ga nima kak velik, svetovno poznan narod. Naš jezik je gibčen, blagovnočen in bogat na izrazih. Slovenski jezik kljub vsej njegovi raznolikosti ne oskrunja grde kvante in nesramna bogokletja, tako da se mora slovensko govorec podlež v tem slučaju posluževati tujih izrazov.

Prvo pismo slovenskega jezika so znameniti brižinski spomeniki pisani nekako med 975. in 1025. letom. Stiški rokopis za slopa dolenjsko, kranjski in ljubljanski gorenjsko, celovski koroško narečje. Čedadski evangelij pa je predstavniki zapadnih narečij.

Književni jezik, ki mu je bilo podlaga takratno dolenjsko narečje, nam je prvi podal Primož Trubar, ki je leta 1550. napisal in izdal prvo slovensko knjigo. Kmalu bo minilo štiristo let odkar je slovenski jezik dozorel za knjigo, najprej le za šolsko in cerkveno, pozneje tudi že za posvetno.

Pred kakšnimi devetdesetimi leti so vstali naši veliki možje Levstik, Stritar, Škrabec, ki so začeli naš jezik čistiti vseh nepotrebnih tujih vplivov in dosegli, da je v razmeroma kratki dobi leposlovno mnogo pridobil. Toda treba je bilo še več. Treba je bilo naš književni jezik približati narodni govorici, vzeti slog in stil iz živega govora našega preprostega ljudstva, ne pa iz listov in iz občevalnega jezika našega meščanstva, ki je ves pokvarjen in poln tuje navlake. In zopet je vstala nova generacija iz vrst naših pesnikov in pisateljev z Župančičem, Cankarjem, Finžgarjem. Ti so zavrgli zmaličen meščanski jezik in se v vsem svojem delu zopet oprli na narod, na naše kmečko in delavsko ljudstvo.

Najvišje kulturno priznanje je dobil naš jezik leta 1919., ko se je ustanovilo v naši prestolnici v Ljubljani že davno zaželjeno slovensko vseučilišče. Na tej najvišji slo-

venski znanstveni ustanovi se gradi znamenito delo slovenske zgodovinske slovnice, ki bo mogočen spomenik slovenskega jezika, kakršnega nimajo niti veliki svetovni narodi.

To so kratki izvlečki iz zgodovine slovenskega jezika, ki je tako ves naš, da se z njim čutimo kot člani ene slovenske družine vsi, ki bivamo od Zile pa do Kolpe in Gorjancev, od Istre in Soče preko vinorodnih štajerskih goric do plodnih prekmurskih ravnin. Ta jezik je pa tudi živa vez, ki nas veže z vsemi brati, ki so razkropljeni širom zemlje izven mej našega slovenskega ozemlja.

Sveta dolžnost vsakega naroda je, da svoj jezik ljubi, da najrajši v njem občuje in zlasti, da je nanj ponosen ter da se ga nikdar in nikjer ne sramuje. Z žalostjo ugotavljamo, da ravno Slovenci v tem oziru mnogo grešimo. Oglejmo si nekoliko primerov.

Ko je v bivši Avstriji slovenski fant slekel vojaško suknjo in se vrnil v domačo vas, je le prerad svojo lepo slovensko govorico mazal z raznimi tujimi spakedrankami, ki se jih je naučil pri vojaki. In podobno se dogaja še danes. Ko čitamo pisma fantov-vojakov, je v njih često vsaka deseta beseda srbohrvatska. Taki in podobni primeri so vse prej kot častni, vse prej kot junaški, to so znaki klečeplazenja. Poglejmo še nekoliko v takozvane višje kroge. V prometni ljubljanski ulici srečamo znanega slovenskega veljaka, ki se je s pomočjo naroda povzpел do visoke družabne stopnje. In ta gospod se je s svojim spremljevalcem glasno razgovarjal v nemščini. Pa ne mislimo, da je bil ta spremljevalec kak nemški turist, ki je prosil visokega gospoda za kakšno pojasnilo, nego naš slovenski uradnik gospodov bližnji rojak doma iz tipičnega slovenskega podeželja. Kako daleč smo še od prave kulture, dokler se ne bomo zavedali, da imamo na domačih tleh pravico in dolžnost govoriti slovensko.

Pa bo mogoče kakšen rekel: kaj nam govori vse to, saj smo na zemlji samo popotniki, ki romamo v večnost. Res je, da smo le popotniki, toda Bog sam je vstvaril ne le posameznega človeka, ampak tudi narode z vsemi njihovimi lastnostmi in krepotmi. Zato je delo za slovenstvo od Boga, kakor je slovenski narod sam od Boga in po božji volji. Resnica je, da je nam katoličanom vera naše prvo in najvažnejše vprašanje, a takoj za tem je vprašanje slovenstva, vprašanje našega naroda.

In ravno naš narodni jezik, tisti jezik, ki ga nas je učila naša slovenska mati in ki ga izročajo slovenske matere svojim otrokom že tisoč let, nam daje pečat slovenske narodnosti. Tega jezika, ki je najlepši v naši priprosti kmečki hiši, naj bi se sramovali in ga omalovaževali? Kdo more tajiti jezik naših mater? Kdo bo prisilil slovenske fante, da ne bodo več peli slovenskih pesmi ob večerih na vasi? Kdo bo zabranil našemu dekletu, da ne bo podajala svojih čustev v narodni pesmi, ko priliva slovenskemu naglju, roženkravtu in rožmarinu?

Nihče nam ne more vzeti in zatreti našega jezika, naše besede, ki jo ljubimo, ki je tako naša, da je ne damo ne za denar ne za visoke položaje in časti. Naša slovenska beseda je naš ponos!

Notranji pregled

Priprave za vladno sejo ob obletnici sporazuma v Zagrebu - važne konference

V zvezi s pripravami za vladno sejo, ki bo 26. t. m. ob obletnici sporazuma v Zagrebu, se je večina ministrov vrnila v Belgrad. Med drugim sta se vrnila tudi oba slovenska ministra dr. Korošec in dr. Krek ter podpredsednik vlade dr. Maček. V predsedništvu vlade je bilo več konferenc. Najvažnejša je bila vsekakor konferenca, ki so jo imeli predsednik vlade Ovetkovič, podpredsednik vlade dr. Maček, gradbeni minister dr. Krek, trgovinski minister dr. Andres in minister pri predsedstvu vlade dr. Konstantinovič. Pretresali so vprašanje prehrane, zlasti nabave zadostne količine koruze in žita ter s tem v zvezi celo poslovanje o priliki nove žetve, da bi bila razdelitev osnovnih živil racionalna, pravična in pravočasna in po primernih cenah ljudstvu na razpolago. Vlada bo s temi uredbami v glavnem uredila razna pereča vprašanja, ki posegajo v delokrog našega gospodarskega življenja, to je predvsem vprašanje prehrane ljudstva in izvajanja velikih javnih del.

Počitniška dnevna otroška zavetišča

Akademičarke, včlanjene v DSKA „Savica“, smo sklenile prirediti čez počitnice v narodnostno ogroženih in socialno šibkih krajih dnevna otroška zavetišča. Organizacijo in vodstvo teh zavetišč je prevzela juristka Kržičeva.

Pri akciji smo sodelovale same Savičarke, ki smo ji pač hotele dati duhovno oporo, nismo ji pa mogle nuditi gmotne podpore. Zato smo se obrnile na društva, ki imajo podobne smotre in na razne ugledne osebnosti slovenskega kulturnega in političnega življenja, pozabile pa nismo tudi ljubljanskih trgovcev. Predvsem moram omeniti Slovensko stražo na Kočevskem, ki nam je brez naše posebne prošnje takoj nudila izdatno pomoč; pa tudi banovina ni hotela za nikomer zaostajati.

Zavetišča smo priredile v Prekmurju, na Koroškem in Kočevskem. V juliju smo na Kočevskem priredile dve: v Livoldu in v Mozlju. V Livoldu nam je pri organizaciji pomagal g. šolski upravitelj Knoj, v Mozlju pa g. župnik Mate, Pirnat i. dr.

Potrebno otroških zavetišč smo si razlagale takole: Kmečka mati številne družine je poleti ves dan zaposlena na polju. Mali otroci ji niso v pomoč, ampak le v breme. Boji se, da bi se komu kaj ne pripetilo, da ne bi večji otroci zašli v slabo tovarišijo.

Vsemu temu smo skušale odpomoči z ustanovitvijo dnevnih otroških zavetišč, kjer smo zbirale otroke od 8. do 12. ure in od 2. do 6. ure. Hudo pa bi se zmotil tisti, ki bi menil, da smo v zavetiščih le dragoceni čas zapravljali. Vemo, da je treba v tako resnih časih, kot so ravno danes, mladino že v najnežnejših letih navajati k delu; zato je imel pri nas vsak, tudi najmanjši, svoje določeno delo. Najmanjšim smo preskrbele igrače, ki so si z njimi urili duha in želo in ob njih pozabili na domotožje in mamice. Z večjimi pa smo vsaj v Livoldu, s pomočjo učil, ki nam jih je nudil g. upravitelj, obnavljale razna prirodopisna, zemljepisna in zgodovinska vprašanja in ponavljale z njimi zgodbe iz sv. pisma. Deklice so zelo radi delale ročno delo, fanti pa risali in pisali. Vsak dan smo z večjimi

otroci zapele tudi nekaj lepih slovenskih narodnih pesmi. Ves ta čas pa nismo prebili v zatohlih izbah, ampak v Mozlju okoli velikega prosvetnega doma, v Livoldu pa na šolskem dvorišču, ali pa na travniku pred cerkvijo. Seveda, vedno pa spet nismo tičali pri delu. Ob lepem vremenu smo vsak dan pol ure telovadili, šli smo dopoldne in popoldne na izprehod v gozd ali na travnike, nabirali užitne gobe in zobali sladke jagode. Vsak dan smo se tudi dve uri kopali, to seveda samo v Livoldu, ker v Mozlju nimajo primerne vode. Vse to pa gotovo ne bi šlo s praznimi želodčki. Zato smo otrokom dvakrat na dan preskrbele izdatno malico. Ker pa se zavedamo, da bi bilo brez božje pomoči vse naše prizadevanje „bob ob steno“, zato smo vsak dan v zavetišču začeli z molitvijo.

To bi bile ugodnosti, ki so jih matere, oziroma njihovi otroci uživali od zavetišč. Pa tudi za nas je bilo to delo zelo poučno in koristno. Vse leto smo tičale do vratu zakopane v knjigah in teorijah, zanimale smo se za socialna vprašanja, reševale na papirju najbolj pereče narodnostne probleme; o resničnem žitju in bitju slovenskega naroda pa nismo imele dosti pojma. Sedaj pa, ko smo prišle med narod, pa ne kot učene zdravnice, učiteljice ali uradnice, marveč kot preproste študentke, smo lažje zaživele med njim, prisluhniti smo poskušale njegovemu bitju in utripanju in upam, da smo vsaj zaslufile, kaj se pravi živeti iz naroda in za narod.

M. M.

Poročajo

Sodražica. Težka izguba je zadela ugledno trgovsko rodbino Cvarovo iz Zamostca pri Sodražici z nenadno tragično smrtjo starejšega sina g. Lojzeta. Pokojni se je v ponedeljek večer 12. t. m. podal k počitku v svojo sobo, ki se nahaja v zgornjih prostorih Cvarove hiše. Okno spalnice je pustil kot običajno odprto. Okrog 11. ure ponoči pa je domače prebudil obupen krik, ki je takoj v vseh zbudil težke slutnje. n res, ko so šli pogledat pred hišo, so našli tam nezavestnega težko hropečega sina Lojzeta. Vслед razsajajoče nevihte je najbrž hotel zapreti okno v sobi pri tem pa izgubil ravnotežje ali pa ga je celo obšla hipna slabost tako, da je strmoglavil v globino šestih metrov na trda tla. Poklicani zdravnik je odredil takojšnji prevoz v ljubljansko bolnišnico. Tam so ugotovili, da ima ponesrečeni počeno lobanjo in razne druge težke poškodbe tako, da je bila vsaka zdravniška pomoč brezuspešna. Preminul je naslednji dan 13. t. m. na svojem domu v Zamostcu v najlepši moški dobi 38 let. Zanimivo je, da je to že tretja slična nesreča v naši okolici v zadnjih dveh letih. G. Lojze Cvar je

slovel po svoji marljivosti in podjetnosti ter je bil kot lesni trgovec poznan zlasti po Kočevskem. Naj v miru počiva!

Nova Štifta pri Ribnici. Na praznik Velikega Šmarna 15. t. m. je obhajala naša slovita božja pot vsakoletno cerkveno žegnanje z običajnim romanjem. Pri Kraljici Slovencev se je zopet zbralo lepo število vernikov od vsepovsod zlasti pa iz bližnjih krajev Ribnice, Dolenje vasi, Sodražice, Vel. Lašč, Sv. Gregorja itd. Posebno v današnjih težkih razrvanih časih smo potrebni tolažbe in priprošnje od Nje, ki je vedno opravičila neomajno zaupanje našega naroda v Njeno pomoč. Romarji so imeli priložnost prisostvovati sv. mašam, mnogi pa so opravili tudi sv. zakramente. Popoldne je bila procesija in izlet dekliških Marijinih družb našega okoliša.

Dolenja vas pri Ribnici. Dne 16. t. m. smo obhajali god patrona naše župnije sv. Roka, ki je pri Slovencih znan zlasti kot priprošnjik za zdravje in varuh proti kužnim boleznim. Ta dan je bilo tudi vsakoletno celodnevno češčenje sv. Rešnjega Telesa, ki so se ga naši župljani pobožno udeleževali. Pridružili so se jim tudi številni verniki iz sosednjih krajev, da se priporočijo priprošnji sv. Roka za največji božji dar na tem svetu, trdno in stanovito zdravje. Nedeljo nato 18. t. m. pa smo slovesno obhajali farno pročenje in došle goste postregli z žegnanjskimi štruklji. Pohvalno je treba omeniti, da so se naši župljani zadržali dostojno primerno farnemu prazniku tako, da ni bilo nikjer niti najmanjše nerednosti. — Nепrestano deževje je dalo tak pritok vode, da je nastopila povodenj in je del travnikov in nekaj njiv na stran ceste, ki spada rakitniškim posestnikom, pod vodo. Onesnaženi bodo travniki in paša bo marsikje končana. Glavno polje pa še ni zalito.

Lipovec. Komaj je začela kornica vzbujati upanje, da bo le nekaj pridelka, že se oglašajo tatje v njivah, ki več polomijo kot požro, to so divje svinje. Lovrotu Dejaku so divje svinje v noči 23. avgusta strle lepo njivo koruze. Že itak je slaba letina, zdaj pa še, tako smo od dežja in povodnji že itak oškodovani. Oblasti, kje ste?!

Prigorica. Dne 24. t. m. je po daljši mučni bolezni preminul g. Jože Jaklič iz Prigorice. Pokojni je bil vsled svojega blagega značaja na splošno priljubljen. Blag mu spomin!

Velike Lašče. Ni še poteklo poldrugo leto odkar je g. Ivan Janež nastopil težavno mesto velikolaškega kaplana in zamenjal prejšnjega g. Miheliča, ki je šel, da se izpopolni za profesorja škofijske gimnazije v Št. Vidu. Kljub temu je ravno te dni prišla nepričakovana vest, da nas g. kaplan Janež kmalu zapusti in odide v Št. Vid nad Ljubljano, kjer je imenovan za dijaškega prefekta v zavodu sv. Stanislava. G. kaplana, ki je naš bližnji rojak iz Globeli pri Sodražici, odlikuje izredna ljubeznjivost, skromnost in ljubezen do dela tako, da se je s tem,

čeprav je služboval le malo časa pri nas, vsem priljubil. Na njegovo mesto pride g. Jože Pirc, kaplan v Šmihelu pri Novem mestu, za katerega upamo, da mu bo vreden naslednik. G. Janežu pa želimo na novem odgovornem mestu obilo sreče, uspehov in božjega blagoslova.

Sv. Gregor. Naši dijaki, organizirani v tukajšnjem Prosvetnem društvu, so nas zopet presenetili z znamenito dramo „Doktor Faust“, ki so jo vprizorili v nedeljo 25. t. m. v „Gregorskem domu“. Drama, ki je zlasti za naše podeželske odre dokaj trd oreh, je doživela v spretni režiji gregorjskega rojaka g. prof. Ant. Pirnata popólen uspeh. Naši študentje skušajo z vsemi močmi izpopolniti tisti presledek, ki nastane v poletju vsled poljskega dela v našem društvenem življenju.

Novice

Kočevje. Premestitev. Iz novomeške realne gimnazije je premeščen na tukajšnjo gimnazijo prof. g. Fabjan Viktor, v Novo mesto pa prof. Logar in v Celje prof. Krašna, oba iz Kočevja.

Dekliško vzgajališče Marijin dom v Kočevju vodijo č. sestre sv. Vincencija. V domu je dekliška meščanska šola s trgovsko smerjo, ljudska šola in otroški vrtec. Častite sestre vzdržujejo tudi internat za svoje učenke, kakor tudi za dijakinje tukajšnje realne gimnazije. Diakinje so pod odličnim nadzorstvom. Cena oskrbe je nizka. Zavod deluje v dobrobit cele okolice in uživa odlično sloves. Celó iz Primorja prihajajo gojenke.

Na državni realni gimnaziji v Kočevju bodo popravni in drugi izpiti 26. in 27. avgusta po sporedu, ki je nabit na uradni deski. — Vpisovanje za I. in VII. razred b. 2., za II., III. in IV. razred 3., za V. in VI. razred ter za zunanjske pa 4. septembra. Zamudniki se morejo vpisati še 5. septembra. Otvoritvena služba božja bo 9. septembra ob 9. uri. Zagotovljen je šolski vlak, kar je velikega pomena za vso okolico tja do Grosuplja in bodo lahko študirali iz Ribnice, Lašče in drugod manj premožni dijaki in dijakinje. Zato dijaki in dijakinje v Kočevju!

Odkritje spomenika kralju Aleksandru dne 6. septembra v Ljubljani. Le še kakih 14 dni nas loči od tega velikega dogodka. Zaradi tega je stvarno nemogoče, da bi mogel delovni odbor za odkritje spomenika sproti odgovarjati vsem posameznikom in poedinim organizacijam na številna vprašanja zaradi voznih olajšav, prijave, udeležbe in razporeditve na slavnostnem prostoru. V kolikor bi pa bila potrebna še posebna pojasnila, pa naj vsakdo osebno ali telefonično poizve pri odboru za odkritje spomenika —

IV. Sodstvo

Urbar je bil torej za vse podložnike odni in davčni kodeks. V njem je bila *zabeležena* vsa „pravda“ podložnih kmetov in te določbe so delile pravico in kazni, milost in nemilost skozi vsa stoletja. Le v neznatnih stvareh so se te določbe izpreminjale, ker so se pozneje dajali tudi pozitivni državni zakoni, ki so od časa do časa izpreminjale te urbarske zakone in katerim so se morali pokoriti tudi graščaki sami. Ne samo nad osebno svobodo, ampak celo nad življenjem podložnikov so imeli graščaki po urbarskih določbah svoje pravice.

Niso pa imele vse graščine enako sodnih pravic, posebno kar se tiče smrtne obsodbe in njene izvršitve. V naših krajih je bila velika razlika med pravicami ribniške, ortneške in brške graščine, katera poslednja sploh ni imela sodne oblasti, ortneška samo pravico preiskave, ribniška pa tudi aksekucijo obsodbe.

Že v urbarju kočevskega gospodstva iz leta 1574. stoji tudi določba glede na malefično pravo, iz katere posnemamo, da so imela Kočevje in nekatera okolišna mesta in trgi krvavo sodnijo. Te so bile v Črnomlju, Žužemberku, Ribnici in Turjaku. Ortnek se med temi ne imenuje, ker ni imel te pravice. Iz vsakega imenovanih krajev pa so klicali še v Kočevje k posvetovanju po dva svetovalca. Svetovalcem, ki niso stanovali v Kočevju, je moral lastnik graščine povrniti stroške za pot in prehrano.

† Dekan Anton Skubic:

11

Zgodovina ribniške župnije — pravda kmetov

III. Razne določbe

V grajskih določbah v Veliki in Mali gori ima vsak kmet pasti brezplačno prašiče, ako jih žene od korota v gozd. Kdor pa svojega prašiča da drugemu v pašo ali rejo, ali kdor nima svojega bivališča v ribniškem sodišču, mora plačati graščaku od starega prešiča dve črni petači, od mladega pa eno. Vsak polhar da gradu od vsakega gozda, kjer lovi, po šest polhov. Lov je ves graščinski. Ribolov v Ribnici, Bistrici in Sajevcu je graščakov. Vendar pa sme v potoku Bistrici, ki teče skozi trg, po stari navadi vsakdo ribariti, graščak pa naj pazi na to, da se to godi le zmerno in da se potok ne opustoši.

Ob cerkvenih prošenjih, žegnanjih ima graščak pobirati tudi stojnino. Ob takih prilikah so se vršili tudi kramarski sejmi. Od vsake kramarske stojnice je plačati po dva črna šilinga, od drugega blaga po vrednosti en šiling ali pa en fenig. Vsak krčmar iz trga mora dati graščaku o sv.

Juriju 25 kr. Vsi drugi krčmarji iz teritorija grajske sodnije pa se imajo o sv. Juriju predstaviti graščaku in mu plačati en renski goldinar in 40 kr. Vsak mesar, ki hoče živino ali drobnico klati za prodajo, mora dati graščaku od zaklane živali jezik in noge, za kar dobi kozarec vina in hlebček kruha. Mesarji pa so dolžni graščaku za domačo potrebo klati vole, prešiče in ovce. Od zaklanega vola dobi mesar eno pečenko, od prešiča tri klobase, za zakol ovce pa kosilo.

Vse tožbe in pritožbe ima grajsko sodišče razsojati vsak kvaterni petek, kakor je bila stara navada, da dobi vsak svojo pravico. Krvave sodbe se vrše v trgu po zapriseženemu krvavemu sodniku na Kranjskem, za prisednike morajo biti nekateri ribniški tržanje, katerim se ima privzeti nekaj mož iz Kočevja, Loža in Žužemberka. Stroške za to ima plačati graščak, povračilo pa si lahko vzame od raznih denarnih glob. Krvavega sodnika ima zahtevati iz Ljubljane, ravnotako tožitelja in krvnika, pa jim mora povrniti potne stroške in pristojbine. Vislice imajo stesati in postaviti vaščani iz Brež. Navadne prestopke in pregrehe sodi vsak graščak sam po obstoječih postavah in določbah, vendar tako, da ne sme nedolžni za krivega ali žena in otrok za pregrehe očeta prestati kazni, kakor je bila menda prej navada, ampak vsak krivec naj nosi kazni sam osebno.

Ljubljana, Kongresni trg 1-II. (Kazina) — telefon št. 33-60 med poslovnimi urami ob delavnikih od 8—12 in od 15—19.

Z odlokom g. ministra za promet je na prošnjo odbora za postavitve spomenika Viteškemu kralju Aleksandru I. Zedinitelju vsem udeležencem iz Slovenije in s postaj na progi Belgrad-Ljubljana odobrena četrtinska vozniša za potovanje k odkritju spomenika dne 6. septembra v Ljubljani.

Udeleženci kupijo na svoji odhodni postaji na osnovi osebne izkaznice, ki jo je izdal odbor za postavitve spomenika, železniški obrazec K-14 in polovično vozovnico do Ljubljane, katera velja tudi za brezplačen povratek po isti ali krajši progi, če bo na izkaznici in obrazcu K-14 od odbora potrjena udeležba pri odkritju.

Ta vozna olajšava velja za prihod v Ljubljano od 4. do 6. septembra, a za povratek od 6. do 8. septembra t. l. in sicer za vse razrede, razen IV. in za vse vlake razen ekspresnih.

Da pa bo mogel vsakdo brez velikih težav in stroškov priti do te legitimacije, je odbor zaprosil vse slovenske občine, da glede na veliki državni in narodni pomen te slavnosti prevzamejo posredovanje pri izdaji legitimacij.

Zato naj se vsi reflektanti na legitimacije za četrtinsko voznišo k slavnosti odkritja spomenika takoj prijavijo občini svojega bivališča, ker morajo občine do 29. avgusta sporočiti odboru število potrebnih legitimacij, katere se bodo takoj odposlale posameznim občinam zaradi izdaje proti predhodnemu plačilu nabavne cene 2 din.

Opozorjamo že danes udeležence prav posebno na določilo, da morajo dati izkaznice odbora in žel. obrazec K-14 v Ljubljani potrditi od podpisane odbora, ker sicer izgube veljavnosti za povratek. Odbor bo potrjeval legitimacije dne 6. septembra ves dan na krajih, ki bodo še objavljeni po časopisju.

Nemška gimnazija v Apatinu. Prosvetni minister dr. Korošec je podpisal odlok, da se z ozirom na preobremenjenost nemške gimnazije v Novem Vrbasu odpre postopoma nepopolna nemška gimnazija tudi v Apatinu, ker se bo v letošnjem šolskem letu odprl samo prvi razred.

Minister dr. Krek odobril nad pet milijonov za cesto skozi Novo mesto. Gradbeni minister dr. Krek je podpisal odlok, s katerim je odobril nabavo drobnih kock za graditev ceste skozi Novo mesto od Žabje vasi skozi mesto do železniške postaje Novo mesto v znesku 2,141.762 dinarjev. Z drugim odlokom je gradbeni minister dr. Krek odobril gradnjo cestišča s cestnim obrambnim trakom za moderno cesto, za katero je odobren kredit 3 milijone 229.734 dinarjev.

Sodelovanje naših Nemcev pri preseljevanju Besarabskih Nemcev v Nemčijo. Voditelj nemške ljudske skupine v Jugoslaviji dr. Sepp Janko je objavil dnevno povelje, v katerem pravi, da se bodo Nemci, ki po sporazumu s Sovjetsko Rusijo zapuščajo Besarabijo, vozili delno tudi skozi Jugoslavijo. V ta namen bosta organizirana dva prehodna taborišča, kjer si bodo izseljenci odpočili in od koder bodo odpravljani dalje v Nemčijo. Dr. Janko pravi, da bo en takšen tabor

Kočevski medvedje leta 1857

Nekje, 1. marca 1857, pripoveduje oči-videc, smo videli v Kočevju čuden sprevid. Nedeljska božja služba je bila dopoldne končana in ljudje so iz cerkve prihajali. Od graščine proti cerkvi je privozil voz, na katerem je stal lovec. Njegov klobuk so krasile umetne cvetice in gozdno zelenje. Na vozu so ležali štiri kosmatinci medvedje. Lovec je bil Matija Šešarek, gozdni čuvaj iz Gotenice, v službi kneza Karla Viljama Auersperga. Dve medvedki sta bili bolj svetle barve in sta utegnili imeti po izjavi veščakov, ena 12, druga 10 let. Mladiča sta bila bolj temne barve, samec in samica, ki sta imela dobro leto. Kako je Šešarek prišel do tega plena?

Znano je, da stolujejo v obsežnih goteniških gozdovih medvedje. V te gozde zaide le redko človeška noga. Skalnati, apnenčasti svet hrani mnogo razpok in jam, ki nudijo medvedom prav pripravna ležišča. Medvedka vrže v januarju ali februarju mladiče in živi tedaj ločeno od sameca. Lovci spoznajo njen brlog na smrekah, ki jih medvedka precej oklesti, da dobi vejice in mah

Duhovno berilo

„Ko se je Jezus približal mestnim vratom, glej so nesli ven muliča, edinega sina matere, ki je bila vdova.“ — Jezus, večna milina in dobroti, hiti v Naim, da posuši solze matere vdove, da ji vrne mrtvega otroka, ki naj ji bo upanje in opora. Kako se raduje, presrečna mati in z njo vsi, ki so dozdam z njo sočuvstvovali v preteški izgubi. Gotovo, velika sreča je bilo to za mater iz Naima; vse matere niso tako srečne. Koliko jih je, ki v silni bolesti spremljajo svojega mrtvega otroka na njivo božjo. Kako srečne bi bile, ko bi se našel kdo, ki bi jim zaklical: „Ne jokaj!“ In ne samo zaklical, ampak tudi vrnil mrtvega otroka — živega. Ali tega nikdo ne more. Koliko nesrečnih mater je bilo v strašni svetovni vojni, še bolj nesrečnih, kakor mati iz Naima, ki je vsaj spremljala mrtvega otroka k pogrebu, one niti ne vedo, kje ležijo ostanki njihovih upov in ljubezni. In vendar tudi njim veljajo besede Jezusove: „Ne jokaj.“ Kako da ne, ko pa je tolika škoda, ako mora mladenič, mladenka, ko se je ravno začela najlepše razvijati v prezgodnji grob? Ako star človek umrje, to se še prenese, le mladine je škoda. Ali je pa res kakšen grob prezgodnji grob? Ali se res kdaj kdo prezgodaj vrne v „hišico Očetovo“? Saj vendar tu doseže svoje najvišje, najpopolnejše! Ne, najvišje, najpopolnejše ne pride nikdar prezgodaj. Mladost ni le predšla za kakšen poklic, ampak ima že sama v sebi svojo vrednost, kakor je lepa, ki je samo cvetela, pa ni prinesla sadov. Tudi današnje matere naj ne jokajo, ako so izgubile otroke v nežnih letih, v mladeniških, dekliskih letih. Rodile in vzgajale so jih za Boga, in ako je otrok svojo pot k Bogu našel po najkrajši poti, našel jo je, in to je glavno. Le ena mati naj joka, joka obilno, joka noč in dan, ona namreč, ki otroka ni vzgojila za Boga in otrok te poti h Gospodu ni našel.

v Prahovem na bolgarski meji, drugi pa v Zemunu. Dr. Janko odreja, da mora nemška ljudska skupina v Jugoslaviji sodelovati pri organizaciji 250.000 izseljencem in je v ta namen imenoval posamezne poverjenike za obe taborišči, za prehrano, za žensko in deklisko službo ter za odnošaje z vlado.

Nova pomožna vojska. Minister za vojsko in mornarico je izdal naredbo, po kateri spadajo med obveznike pomožne vojske vsi moški rojeni leta 1923. ali prej, dokler ne vstopijo v stalni kader. Dalje vsi nesposobni, ki plačujejo vojnico, a lahko izvršujejo lažja dela; vsi pred l. 1889. rojeni do 65. leta starosti, ako so sposobni za telesno dela, in do 70. leta starosti, ako so sposobni za umsko delo. Naredba vsebuje še druga navodila, med drugim tudi za ženske od 17. do 50. leta starosti, ki lahko opravljajo kmečka dela.

za svoje ležišče. Omenjeni lovec in trije delavci s sekirami so šli na delo po drva. Poleg lovca Matije Šešarka so bili drvarji Janez in Andrej Mihič in Jurij Jonke, vsi iz Gotenice. Precej daleč v gozdu zagleda lovec medvedjo sled in opazi v bližini brlog. Urno prekrižajo z okleščki vhod, zapalijo zunaj ogenj. Dim se je valil v jamo. Razjarjena medvedka prihrumi k vhodu in gleda srdito motilce miru. Šešarek jo z dvema streloma pobije. Medvedko so spravili domov. Drugi dan so šli vsi zopet na lov. Uro dalje od prvega brloga najdejo drugo jamo s sledovi medvedov. Urno zopet prekrižajo vhod in napravijo ogenj. Kmalu se prikaže še večja medvedka in pokaže z močnim brundanjem svojo nevoljo. Šešarek jo je takoj z enim strelom končal. Nato so križišče odpravili in medvedko iz jame izvlekli. Tedaj pa se prikažeta dva mlada, toda že precej velika medveda. Šešarek je prvega, sameca, s strelom dobro pogodil, samico je pa Andrej Mihič s sekiro po glavi udaril, da se je takoj zvrnila.

Junaki so dobili 150 goldinarjev lovske premije; meso so pa Kočevci kupili po 5 krajcarjev funt in kočevske kuharice so se kosale, katera bo pečenko bolje pripravila. Tudi lépo krzno so junaki dobro prodali. (Blätter aus Krain, 1857, šte. 11.) V. E. S.

Statistika

8

Katastrska (davčna) občina in kraj	Pr. 1931	Župnija	Ljudska šola
8. Občina Sodražica			
Površina: 4917 ha 68 a 15 m ² — 3022 preb.			
Gora	342		
Betonovo	28	Gora p. Sodr.	Gora
Janeži	57	"	"
Kračali	81	"	"
Kržeti	90	"	"
Petrinci	86	"	"
Sodražica	967		
Brinovšica	35	Sv. Gregor	Sv. Gregor
Graben	43	"	"
Hojče	33	"	"
Hudi konec	13	"	"
Jelovec	72	Sodražica	Sodražica
Sodražica, trg	771	"	"
Vinice	541		
Gorenji Lazi	69		
Hudi konec	38	Sv. Gregor	Sv. Gregor
Preska	20	Sodražica	Sodražica
Sinovica	58	"	"
Vinice	176	"	"
Zapotok	180	"	"
Zamostec	466		
Lipovšica	72	"	"
Nova Štifta	14	"	"
Ravni dol	59	"	"
Zamostec	321	"	"
Žigmarice	706		
Globelj	173	"	"
Podklanec	157	"	"
Žigmarice	376	"	"

(Dalje prihodnjic.)

Pod pokroviteljstvom Nj. Vel. kralja Petra II. se bo vršil

jesenski VELESEJEM V LJUBLJANI

kot 47. velesejska razstavna prireditelj od 31. avgusta do 9. septembra 1940.

Razstavni prostori so vsi zasedeni, pa bo ta prireditelj prav lepa revija naše gospodarske delavnosti, ki je tudi sedanji težki časi ne morejo pritisniti ob tla, kakor je ni pritisnila dolga leta trajajoča kriza. Na velesejmu bodo zastopane vse pomembnejše industrijske in obrtne panoge, tako kovinska, tekstilna, papirna, elektrotehnična, kemična, steklarska, živilska, stavbena, poljedelski stroji, glasbila, kurjava, keramika itd. Mimo tega bodo še zaokrožene razstave pohištva in stanovanjske opreme, malih domačih živali, male obrti, naša vsakdanja prehrana, zobna tehnika, obramba pred napadi iz zraka, cvetje in zelenjava, likovna umetnost, motorna in brezmotorna letala in turizem. Dne 8. septembra bo tekmovalje harmonikarjev.

Na jugoslovanskih železnih cestih imajo obiskovalci velesejma brezplačen povratek. Na postajni blagajni kupijo poleg vozne karte še rumeno železniško izkaznico za 2 din. Ko dobe potrdilo o obisku velesejma, imajo s to izkaznico in staro vozno karto brezplačen povratek. Velja: za dopotovanje od 26. avgusta do 9. septembra, za povratek od 31. avgusta do 14. septembra 1940.

Za obiskovalce velesejma (izvzemši imetnike permanentnih legitimacij za Ljubljano) je uprava pripravila lepo število izbranih daril.

Ljubljanski velesejem Vas vabi. Pridite in pogledajte! Izbirajte, kupujte, naročajte!

Zunanji pregled

Angleški poraz v Somaliji

Italijani so se dolgo in temeljito pripravljali za ofenzivo v tem najvzhodnejšem delu britanskega imperija. Vedeli so, da bo njihov uspeh zadal občuten udarec britanskemu prestižu, a zavedali so se tudi, da vse dotlej ne morejo prav misliti na noben uspešen napad v vzhodnem delu Sredozemlja, dokler sta Suez in Aden trdno v angleških rokah. Z zavzetjem britanske Somalije si sicer zmagovalce ne bo materialno posebno opomogel, pač pa bo mogel resneje misliti na napad na Aden, t. j. na prednjo stražo Sueškega prekopa. Prihodnji tedni utegnejo pokazati, ali ta račun drži.

Angleški izgovor: po francoski kapitulaciji položaj v Somaliji nevzdržen

Angleži se izgovarjajo, da so Somalijo v duhu prepustili Italijanom že tisti trenutek, ko je Francija kapitulirala. Pri obrambi te dežele, pravijo v Londonu, so morali Angleži računati s francosko pomočjo v francoski Somaliji in Džibutiju. Ko je ta pomoč odpadla, je postal položaj v britanski Somaliji nevzdržen.

Ključ do Adena v rokah Italijanov

Ta argumentacija seveda prav nič ne omaja dejstva, da je britanska Somalija zelo važen

činitelj za obrambo Adena, dejstva, ki bi se ga bili angleški stratezi morali zavedati že od abesinske vojne dalje. Če so kljub temu zanemarili vojaško utrditev dežele, mora nepristranski opazovalec šteti to okoliščino med tiste usodne napake, ki je bila Chamberlainova vlada tako bogata z njimi.

Britanska Somalija meri 176.000 km² in šteje 400.000 prebivalcev. Pravi pomen bi dobila osvojitve britanske Somalije šele tedaj, kadar bi padla tudi Sudan in Egipt, predvsem pa Suez. Napad na te točke britanskega imperija pa ne bo lahak.

Pred podpisom sporazuma med Bolgarijo in Romunijo v Crajovi - Nerešeno vprašanje izmenjave prebivalstva

Vlada popolnoma prepričanje, da je sporazum že dosežen in da je podpis sporazuma pričakovati v kratkem. Razume se, da je to samo domneva, ker je mogoče, da je Creteanu odpotoval v Bukarešto po končne informacije in prav tako tudi bolgarski kurir. Ni izključeno, da bosta k slovesnemu podpisu sporazuma prispela v Crajovo bolgarski zunanji minister Popov in romunski zunanji minister Manoiilescu.

Romunija želi, da se romunsko prebivalstvo iz južne Dobrudže izseli kakor tudi bolgarske manjšine iz severne Dobrudže in romunskega ozemlja. Bolgari pa stojijo na stališču, naj se iz južne Dobrudže izseli samo tisto romunsko prebivalstvo, ki se je tam naselilo po letu 1912. Bolgarija tudi ne pristaja na to, da bi se bolgarske manjšine izselile iz Romunije in severne Dobrudže v južno Dobrudžo, ker bi na ta način zasedle ozemlje, pripadajoče Dobruškim beguncem, ki so doslej živeli v Bolgariji in ki jih je okrog 50.000, ker jih želi bolgarska vlada vrniti v južno Dobrudžo.

Pogajanja v Turn Severinu v kritični fazi med Ogrji in Romuni

Po došlih poročilih je vodja madžarske delegacije Hory odpotoval v Turn Severin šele 23. avgusta, ker je hotela madžarska vlada podrobno proučiti novoustvarjeni položaj. Madžarski ministrski predsednik Teleki in zunanji minister Osaky sta bila včeraj v avdijenci pri regentu Horthyju. Snoči je bila izdelana v podrobnostih madžarska spomenica, ki vsebuje odgovor na vse točke romunskih predlogov. Po vesteh iz Budimpešte je malo optimizma, da bi se dosegel sporazum, ker je razlika med madžarskim in romunskim stališčem prevelika.

Množinski letalski napadi na Anglijo - Nemška in italijanska totalna blokada Anglije

Nemški množinski letalski napadi na Veliko Britanijo so se nadaljevali skoraj ves prejšnji teden. Po nemških poročilih so nemška letala dosegla velik uspeh in zbila na stotine angleških aparatov. Angleška poročila govore obratno; po njihovih uradnih podatkih pride povprečno na pet nemških izgub samo ena angleška. Ruski vojaški strokovnjaki sodijo, da je razmerje približno 1:2 v korist Angležev.

Proglasitev nemške totalne blokade Anglije je bolj ali manj samo formalnega značaja. Dejansko se namreč ta blokada izvaja že vse zadnje mesece, posebno pa po vstopu Italije v vojno.

Churchillov govor v spodnji zbornici

V torek je po daljšem času spet izpregovoril Winston Churchill; podal je v spodnji zbornici obširno poročilo o političnem in vojaškem položaju.

V uvodu je Churchill primerjal sedanjo vojno s svetovno vojno pred 25 leti in dejal, da je današnja vojna spopad strategij, tehnike, znanosti in morale, medtem ko je bila svetovna vojna boj jekla in topov. Zato je tudi število človeških žrtev v sedanji vojni mnogo manjše kakor v prejšnji; razmerje je približno 1:5.

Sedanja vojna bo dolga, je nadaljeval Churchill. Toda v letih 1941. in 1942. se ne bomo več omejili samo na obrambo; pokazali bomo Nemčiji z dejanji, da znamo tudi udariti. Pot do zmage ni tako dolga, kakor nekateri mislijo, toda naj bo še tako težavna in trnjeva, vzdržali bomo do konca.

Še nikoli poprej, je dalje poudaril predsednik britanske vlade, se nismo čutili tako močne, kakor danes, in še nikdar poprej tudi nismo bili tako močni in samozavestni. Angleški narod

in imperij se popolnoma zavedata strahotne nevarnosti. Toda Anglija se je šele dobro začela pripravljati na obračun s to nevarnostjo. Ameriška pomoč je jela prav prihajati šele v juliju; od vse ogromne količine orožja in streliva, kar ga je prišlo čez Atlantik, nismo izgubili niti enega topa. A tudi naše lastne tovarne producirajo več kakor kdaj koli poprej. Kar se letalstva tiče, sicer številčno še nismo dohiteli Nemcev, toda naša produkcija nemško že prekaša. Še nikoli v svoji zgodovini ni Anglija razpolagala s tolikšno armado kakor danes.

O porazu v Vzhodni Afriki je Churchill dejal, da je Anglija že v začetku vojne sklenila, da Somalije ne bo branila, češ da mora imeti svoje čete pripravljene za mnogo večje operacije, ki se pripravljajo na Bližnjem vzhodu.

Govoreč o angleški blokadi, je Churchill naglasil, da Anglija že zdaj pripravlja zaloge živčevja ne samo za dežele, ki so danes pod nemško oblastjo, ampak tudi za Nemce same; ta živčevje bo vsem takoj na razpolago, ko bo konec sedanjega režima v Nemčiji. Dokler se to ne zgodi, Anglija ne bo opustila blokade in je tudi omilila ne bo.

Ob sklepu je Churchill primerjal sedanjo vojno z mogočnim tokom Mississippija; nihče na svetu ne more, a mi tudi ne želimo tega toka ustaviti. Dogodki morajo iti svojo začrtano pot; in ko bodo dozoreli do konca, bo prišel čas za srečnejšo bodočnost človeštva.

Nemški obalni topovi obstreljujejo Dover

Nemško težko topništvo, ki je razpostavljeno ob severni francoski obali, je snoči močno obstreljevalo Dover in okolico. Poškodovanih je bilo več hiš in tudi človeške žrtve so ugotovljene.

Obzornik

Znamenit Kočevcec. 4. julija leta 1640. je umrl jezuitski pater Krištof Ziegelfest. Dočakal je 81 let; v jezuitskem redu je bil 55 let. Bil je dekan provincije. Bil je vedno delaven. Če ni imel drugega posla, je spovedoval ali pa molil rožni venec. Bil je med tistimi tremi jezuiti, ki so prvi prišli v Ljubljano 21. januarja 1597. Tedaj je bil prokurator ali upravnik.
V. E. S.

Gospodarstvo

Sadna letina je letos v vsej naši državi odpovedala. Ne samo, da bo letos sadja mnogo manj, temveč je tudi po kakovost dosti slabše. Tako računajo strokovnjaki, da bodo pridelali letos v naši državi le okrog 15.000 vagonov sliv, medtem ko jih je bilo lani za 80.000 vagonov. Nenavadno deževne vreme in hlad sta povzročila slabo zornje, obenem pa so se sadja lotile številne bolezni. Podobno kakor s slivami bo tudi z jabolki. Računajo, da bo letos najmanj za polovico manj pridelka kakor lani. Z ostalim sadjem ni nič boljše. Četudi naša država nima dosti sadja za izvoz, pa ima vendar velike težave na tujih tržiščih, kajti v nekaterih evropskih državah je sadje obilno obrodilo in so zaradi tega na tistih tržiščih, kamor je naša država ponavadi prodajala svoje sadje, padle cene. Tako bodo sadjarji povrh slabega pridelka naredili tudi zaradi nizkih cen slabše kupčije.

Racioniranje sladkorja, olja in mila. „Jugoslovanski kurir“ poroča, da je v kratkem pričakovati racioniranje porabe olja, sladkorja in mila, ker se hoče onemogočiti, da bi to blago nekateri kopicili. Omejitev ne bo občutna.

Izreden velik izvoz prašičev v Italijo in Nemčijo. Novosadski „Dan“ poroča iz Belgrada, da se razvija izvoz naših prašičev normalno. V Nemčijo pošiljamo vsak teden 3000 opitanih

prašičev, v češkomoravski protektorat pa po 1000. Toda s prihodnjim tednom bo izvoz v protektorat prenehal in bomo odslej vsak teden poslali v Italijo po 1000 do 2000 debelih prašičev, in to na podlagi trgovinskega sporazuma, v katerem smo se obvezali, da prodamo Italiji v treh mesecih 10.000 opitanih prašičev. V drugi polovici avgusta smo v Nemčijo poslali 25 vagonov masti, 25 vagonov slanine in 25 vagonov svežega mesa. V Italijo pa smo se obvezali do 15. septembra prodati 50 vagonov masti in slanine.

Razglednik

Nov lek proti pijanosti. Kakor pišejo švedski listi, je iznašel švedski strokovnjak in zdravnik dr. Sven Nile novo izdatno zdravilo za pijance. Njegov izum pa je v tem: sestavlja je neko posebno vrsto sadnega soka; predpisano količino tega soka mora vsak pijanec piti petkrat na dan. V kratkem času mu mine sla po alkoholu. Dosedanji poskusi z novim zdravilom dr. Nilea zoper pijanstvo so se, kakor poročajo iz Švedske, zelo obnesli. Mnogo pijancev se je že otreslo te grde navade. V nekaterih delavskih središčih na Švedskem, kjer je precej pijancev, so oblasti predpisale, da morajo delavci piti sok po receptu dr. Nilea vsako soboto, da bi na ta način bili varni pred pijančevanjem in zapravljanjem v nedeljskem prostem času.

„Pokojnik“ pokopal svojega zdravnika. V kraju Dolnja pri Varšavi se je primeril ta le dogodek: Kmet Josip Kozlovski je padel in ni več vstal. Poklicali so takoj zdravnika, ki je ugotovil smrt. Domači so takoj začeli s pripravami za pogreb. Kupili so križ, krsto in vse, kar je pač ob taki priliki potrebno. Naenkrat pa se navidezni mrtvec dvigne in začne hoditi. Sorodnik, ki je stražil „mrtveca“, je na smrt prestrašen zbežal k sosedom klicat na pomoč. Ko so se vrnili, je Kozlovski mirno sedel za mizo in se mastil. Ker „vampirji“ ne jedo klobas, so takoj spoznali, da je bil samo navidezno mrtev. Vsi so se napotili na obisk k zdravniku, ki je ugotovil smrt Kozlovskega. Prvi je stopil k njemu „pokojnik“. Ko ga je zdravnik zagledal, se je tako prestrašil, da ga je zadela kap. Njegova smrt ni bila navidezna. Čez dva dni so ga pokopali. Spreveda se je udeležil tudi Kozlovski. Nosil je križ, in sicer tistega, ki je bil namenjen njemu, pa ga je zdaj odstopil zdravniku. Le njegovo ime so morali zbrisati in napisati zdravnikovo.

Kaj si storil za „Kočevskega Slovenca“?

Ali si že uredil letošnjo naročnino, ga širiš in priporočaš svojim sosedom in prijateljem. Tvoje glasilo je, rojak, in svojo narodno zavestnost najlepše dokažeš z zvestobo glasniku slovenske družine!

Od 31. avgusta do 9. septembra

LJUBLJANSKI VELESEJEM

Razstava industrijskih in obrtniških izdelkov

Posebne razstave:

Pohišstvo. Mala obrt. Turizem. Motorna in jadrna letala. Zaščita pred napadi iz zraka. Zobna tehnika. Naša vsakdanja prehrana. Cvetje in povrtina. Perutnina, kunci, golobi. Likovna umetnost.

Zabavišče — Toti teater
Tekma harmonikarjev 8. sept.
Žrebanje daril za obiskovalce.

Polovična voznina na železnici in parnikih.

Na postajni blagajni kupite rumeno železniško izkaznico za 2 din.

Kočevski Slovenec

Vijudno Vas prosimo, da zaostalo naročnino za leto in 1940 poravnate po priloženih položnicah čim preje.